

Џепне приче, Игор Коларов
Пун џеп забаве

Кад у библиотеци видите књигу „Џепне приче“, немојте се преварити, то нису приче које стају у ваш џеп, већ приче које ће вам испунити срце и душу. И да, насмејаће вас до суза. Свима који су радознало завирили у ову књигу, њен аутор је омогућио да и сами буду писци. Поставља питања и позива да допуните приче.

„Џепне приче“ су збирка кратких, засебних прича. Радња се одвија на свим могућим и немогућим местима која можемо да замислимо.

Прво сам пожелела да допуним причу „Чудан дан, кроз!“ због троугласте птице која лети цик-цак, зеленог паука који џогира, љубичастог мора, глисте која свира виолину и покушам да погодим шта је писац још видео. Моји одговори су били тачни. Видео је медведа који степенује, козу која пева оперу, трактор који оре њиву и стабло брескве које бере брескве. Допунила сам и једну Биљанину разгледницу док се она брчкала у Кинеском мору.

Кад је писац остао без текста, ја сам имала шта да кажем. Позвала сам породицу у помоћ. Ја за причу, Зорка за мене, Мирко за Зорку, мама за Мирка, тата за маму, дека за тату, бака за деку... И написасмо „Причу коју пише цела породица“.

Нисам могла да оставим књигу. Прича за причом, страница за страницом...Због зеца који учи француски, због Бетмена који срце супу...

Разочарала сам се кад сам стигла до краја, а желела сам још џепних прича. Мој читалачки џеп још није био пун.